

[Aksel Larsen.]

ringen i forvejen var forberedt på. Da jeg nu startede med at tale om noget, mange vil opfatte som procedure, kan jeg sige, at det måske havde været mere smertefrit og billigere, om det havde været muligt for regeringen at gennemføre samtlige sine lovforslag i løbet af en dags tid uden nogen synderlig debat og uden udvalgsarbejde; det er jo regeringens vilje, at det skal gennemføres. Men det har regeringen dog ikke til hensigt, og det giver vel nogen mulighed for, at vi dels under debatten, dels i det udvalg, der er nedsat, kan få visse oplysninger, så både folketinget og offentligheden kan blive lidt mere klar over, hvordan situationen er, og hvad følgerne bliver af det, man gør nu.

Jeg anser det for en yderst dårlig udvej at sætte momsprocenten op fra 12½ til 15 og dermed skaffe i hvert fald 1.400 mill. kr. mere i statskassen igennem varefordyrelse. At det ikke harmonerer særlig godt med udtalelser af regeringsledere, fremsat i tidligere inkarnation, om, at allerede før de kom til, var skattetrykket så højt, at det ikke var til at bære, og at det kunne ikke tåle mere, er så sin sag; det ved vi jo alle sammen. Men jeg kan ærlig talt ikke godkende, og jeg kan ærlig talt heller ikke forstå, at regeringen selv vil gøre det — at den nu gennem en ny omgang finanspolitisk stramning, denne gang via moms, vil forsøge at hjælpe på den nødstedte samfundsøkonomi. Det har jo gennemgående været denne regerings patentmedicin, at når der var noget i vejen, skulle man foretage finanspolitisk stramning, udskrive højere skatter eller afgifter, og man har hver gang konstateret, at det ikke fik den ønskede virkning. Jeg forstår ikke helt, at man vil forsøge med den samme metode. Jeg vil sige, som en af mit partis ordførere engang har sagt, at man må være klar over, at selv i den borgerlige nationaløkonomi nu om stunder er man kommet til det resultat, at finanspolitisk stramning slet ikke er noget ideelt, og at det ofte får den modsatte virkning af, hvad man ønsker det skal få.

Det er sagt her af det konservative folkepartis ordfører, at der er den fordel ved en momsforhøjelse, at den er neutral over for eksporten. Men den er da kun betinget neutral over for eksporten. Vi har fået tilstrækkeligt at vide om, at det, det drejer sig om for regeringen, er at sikre, at omkostningsniveauet herhjemme ikke stiger, og at industrihvervets omkostninger ikke stiger, for så bliver konkurrenceforholdene på eksportmarkederne dårligere. Man må da være klar over, at en sådan indirekte skatteforhøjelse som den, man vil gennemføre her, medfører omkostningsstigninger. Det er umuligt på forhånd at sige, hvor store de bliver, men de kommer, og det vil altså virke skadeligt for eksporten, til trods for at det er den, regeringen hævder at ville gavne.

Ja, alt dette det er naturligvis de væsentlige grunde til, at vi ikke kan eller vil stemme for det. Hvad angår forslaget om forhøjelse af importmomsen, er vi i den situation, at vi vil finde det på tide, at importørerne kom til at betale det samme i momsprocent som andre, men det kan ikke gøre os så velvillige, at vi siger: lad os så få den op til 15 pct., så dér må vi alligevel forbeholde os vor stilling. På den anden side erkender vi — og det ved man — at det er rimeligt, at et sådant forslag gennemføres i et vist tempo, idet det ellers kan få skadelige virkninger; derfor har vi ikke modsat os, at man om muligt får dette lovforslag gjort færdigt endnu i dette døgn.

Men så kommer spørgsmålet: hvad skal pengene bruges til? Oprindeligt havde regeringen den opfattelse, at man enten ved aftale med arbejdsmarkedets parter eller ved lov skulle annullere i alt tre dyrtidsportioner; derved slap erhvervslivet for omkostningsstigninger, og så skulle man give kompensation til lønmodtagerne igennem visse beskedne skattelettelser. Det har man fraveget. Nu vil man indføre en momsforhøjelse, der skal give 1.400 mill. kr., og af dem skal, så vidt jeg kan se, de 300 mill. kr. via ATP betales til arbejdsgiverne,